

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **H. T.**
státní příslušnost X
hlášen k pobytu X

zastoupený Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024, č. j. OAM-546/ZA-ZA11-VL15-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024, č. j. OAM-546/ZA-ZA11-VL15-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní

ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je *diskriminace Kurdů v Turecku*. Žalobce tvrdil, že byl opakovaně kontrolován a zbit policistou na ulici a současně mu bylo v restauraci účtováno více než Turkům. Dále uvedl, že je v Turecku těžké si najít práci, dostat v ní přidáno a být povýšen.
3. Žalovaný na podkladů zpráv o zemi původu rozsáhle rozebral situaci Kurdů žijících v Turecku, přičemž konstatoval, že samotná kurdská národnost *není* v Turecku důvodem k pronásledování či ohrožení základních lidských práv. Pokud se jedná o individuální problémy žalobce ve vlasti, tento nikdy nebyl v zemi původu trestně stíhán a má čistý trestní rejstřík. Je pouhou spekulací žalobce, že příčinou opakovaných policejních kontrol a *následného zbití ze strany policistů* byl jeho kurdský původ. Žalobce žádný z údajných útoků na svou osobu nijak nedoložil.
4. O nízké věrohodnosti napadení policisty vypovídá taktéž skutečnost, že žalobce nikdy neutrpěl žádná zranění. Pokud dle něj policie bije lidi tak, aby to nebylo vidět, je tato představa absurdní. Je jen stěží představitelné, že policista chodí po ulici s kbelíkem vody a polije každého, koho se po kontrole rozhodne zbit. Uvedené informace žalobce čerpal zřejmě z obecně známých faktů o zacházení s vězni v některém z nedemokratických režimů, nikoliv z vlastní zkušenosti. Sám žalobce se proti údajným útokům nijak nebránil a nevyužil žádný z prostředků právní ochrany, jež mu země původu nabízí. Vzhledem k tomu, že žalobce naposledy ve vlasti pobýval v oblasti *Kızıltepe*, která je většinově obývána Kurdy, vyhodnotil žalovaný dějovou linku stran napadení místní policií jako *nevěrohodnou*.
5. Pokud potom měla být žalobci v restauraci *naúčtována větší částka* než Turkům, jedná se o nijak neprokázané jednání soukromé osoby, které v žádném případě neohrozilo základní lidská práva žalobce. Obdobně je tomu taktéž v případě tvrzených *kariérních problémů*, o nichž navíc žalobce hovořil zcela obecně. O pronásledování nebo vážné újmě konečně nesvědčí ani tvrzení žalobce, že byl *na vojně jako kuchař perzekuován* či vystavován nepříznivým podmínkám. Povinná vojenská služba s sebou může v jakémkoli státě nést riziko náročnějších podmínek či prvků šikany.
6. Poněvadž žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování či vážná újma, azyl ani doplňkovou ochranu mu neudělil.

III. Žaloba

7. V žalobě žalobce namítal *nedostatečné zjištění skutkového stavu* věci žalovaným. Ten při pohovoru nezjišťoval žádné podrobnosti ohledně průběhu policejních kontrol a nepoložil žalobci žádné doplňující dotazy, na základě nichž by mohl napadení ze strany policistů blíže popsat. Ačkoliv žalovaný označil žalobcem tvrzený popis událostí (zejména proces, kdy policisté před vlastním napadením polili žalobce vodou z kyblíku)

jako nepravděpodobný, nedisponoval potřebnými zprávami o zemi původu, jež by přístup turecké policie ke obyvatelstvu detailně mapovaly.

8. Žalobce brojil proti *obsahu shromážděných podkladů*, neboť dostatečně nedopadají na jeho případ. Jediným zdrojem informací v případě zprávy MZV ČR ze dne 30. 1. 2024 je Zastupitelský úřad ČR v Ankaře, přičemž není zřejmé, z jakých pramenů zastupitelský úřad své informace čerpal. Z příslušné zprávy navíc nevyplývá nic ohledně toho, zda je kurdské obyvatelstvo vystavováno častějším kontrolám policejními složkami, čelí z jejich strany urážkám nebo napadání. Žalovaný *nijak neproověřil*, zda je příběh žalobce podpořen informacemi o zemi původu a nezjišťoval, jakým způsobem se může žalobce proti nezákonným zásahům policie ve vlasti bránit.
9. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce svoji situaci v Turecku nijak neřešil, neprokázal, jestli žalobce jakožto Kurd takovou možnost reálně měl. Ani ze zprávy Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 4. 8. 2023 v tomto ohledu neplynou žádné poznatky. Navíc je příslušná zpráva již 16 měsíců stará, pročez ji nelze považovat za aktuální.
10. S ohledem na shora uvedené nedostatky žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit též náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Ve vyjádření ze dne 11. 2. 2025 žalovaný odkázal na obsah správního spisu a zopakoval klíčové části odůvodnění svého rozhodnutí. Po provedeném správním řízení žalovaný neshledal, že by žalobce mohl v Turecku pociťovat důvodnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu či mu v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Žalobcovy námitky žalovaný považuje *za spekulativní*. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z naposledy vydaných a aktuálních informací o zemi původu, které jsou rovněž dostatečně podrobné, a to i směrem ke kurdské menšině. Vzhledem k tomu, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, navrhl zdejšímu soudu zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
13. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 4. 2024 a absolvoval pohovor dne 24. 4. 2024. Za účelem posouzení aktuální bezpečnostně-politické situace v Turecké republice a zhodnocení postavení kurdské

menšiny založil žalovaný do správního spisu tyto podklady: Informaci OAMP: Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. 8. 2023 a Informaci MZV ČR: Turecko: Turečtí občané kurdského původu ze dne 30. 1. 2024. Žalobce se k seznámení s podklady v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostavil a k podkladům rozhodnutí se žádným způsobem nevyjádřil. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.

16. Žaloba **není důvodná**.

17. Z obsahu podané žaloby je zřetelný nesouhlas žalobce s posouzením okolností jeho azylového příběhu žalovaným. Žalobce se v ČR domáhal udělení mezinárodní ochrany kvůli své kurdské národnosti, jež je v Turecku příčinou řady problémů a vede k tomu, že je žalobce diskriminován příslušníky většinového tureckého obyvatelstva. V této souvislosti přitom žalobce zmínil hned několik incidentů a zkušeností, v důsledku nichž se necítil v Turecku bezpečně a jež brání tomu, aby se zpět do vlasti vrátil.
18. V kontextu žalobní argumentace považuje krajský soud za nezbytné připomenout, že otázkou postavení a situace příslušníků kurdské menšiny žijící v Turecké republice se ve své judikatuře v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ačkoliv tento soud dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku skutečně čelí určitým nesnázím a jejich situaci rozhodně nelze považovat za zcela ideální, *nelze bez dalšího tvrdit*, že již samotnou příslušností k této menšině byla naplněna intenzita pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo existence vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, či dále usnesení téhož soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, či ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Azylově relevantní mohou být dle závěrů Nejvyššího správního soudu typicky až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny nebo účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, či ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35. Uvedený právní názor je stále aktuální a zastává jej taktéž recentní judikatura Nejvyššího správního soudu, jež v případě posuzování důvodnosti žádosti žadatelů o mezinárodní ochranu kurdské národnosti pocházejících z Turecké republiky klade zvýšený důraz na *prokázání konkrétních individualizovaných obtíží* v zemi původu (viz k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 3 Azs 206/2024-38, či ze dne 6. 8. 2025, č. j. 22 Azs 56/2025-44).
20. Za této situace tak krajský soud hodnotil, zda je příběh žalobce v projednávané věci po stránce individuálních skutkových okolností natolik silný a výjimečný, aby svou intenzitou přesahoval obecnou situaci příslušníků kurdské menšiny žijící v Turecku. Po přezkoumání správního spisu dospěl zdejší soud k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil okolnosti takového charakteru, které by v jeho případě odůvodňovaly udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. K námitce žalobce přitom krajský soud uvádí, že neshledal žádná pochybení žalovaného z hlediska zjištění skutkového stavu věci. Zdejší soud konstatuje, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a vycházel ze všech azylově relevantních

tvrzení žalobce, která v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně a logicky vypořádal (viz níže).

21. Za jádro žalobcem prezentovaného azylového příběhu lze považovat tvrzení, podle něhož měl být žalobce několikrát bezdůvodně napaden a zbit náhodnými policisty poté, co jim na žádost předložil ke kontrole své osobní doklady. Jakkoli opakované fyzické násilí ze strany příslušníka policie jako orgánu veřejné moci *nepochybně může* v určitých případech naplnit zákonnou definici pronásledování (viz § 2 odst. 4 ve spojení s odst. 7 zákona o azylu) či nasvědčovat hrozbě vážné újmy (§ 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu), v projednávané věci má krajský soud v kontextu dalších sdělení žalobce a okolností jeho příběhu *zásadní pochybnosti stran toho*, (i) zda k tvrzeným útokům vůči žalobci skutečně došlo, a zároveň (ii) zda právě útoky policistů byly bezprostřední příčinou vycestování žalobce z vlasti a důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (srov. zde závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105).
22. Obdobně jako žalovaný i zdejší soud spatřuje v azylovém příběhu žalobce několik podstatných indicií, které dějovou linku o útocích policistů zpochybňují a narušují její věrohodnost. Předně žalobce *nevysvětlil motiv* jednotlivých útoků policistů a tento nijak neplyne ani z obsahu správního spisu. Zdejší soud připomíná, že se žalobce s výjimkou účasti v řádných volbách v zemi původu v minulosti nijak politicky neangažoval a ani nevyvíjel žádnou protirežimní činnost, pro níž by mohl být bezpečnostním složkám z minulosti znám. Žalobce výslovně potvrdil, že nikdy nebyl v Turecku trestně stíháný, je bezúhonný a má čistý trestní rejstřík. Za této situace proto krajský soud nevidí relevantní důvod, proč by se na něj měli policisté zaměřit a podrobit jej fyzickému násilí.
23. Pokud přitom žalobce možnou příčinu napadení policisty spatřoval ve své kurdské národnosti, není krajskému soudu zřejmé, jak mohli náhodní (a pokaždé jiní) policisté již během pouliční kontroly s jistotou rozpoznat, že je žalobce Kurdem. Z Informace MZV ČR: Turecko: Turečtí občané kurdského původu ze dne 30. 1. 2024 založené ve správním spise vyplývá, že kurdskou identitu v turecké společnosti zpravidla neprozrazuje vzhled dané osoby, její jméno či příjmení, jazykový projev a v důsledku migračních a urbanizačních trendů posledních let *ani původ* osoby z konkrétní určité části Turecka. Podle obsahu správního spisu žalobce ovládá kromě kurdštiny i turecký jazyk, přičemž ani skutečnost, že pochází původem z Mardinu obývaném z velké části kurdským obyvatelstvem, jeho původ bez dalšího neprozrazuje. Obdobně pak žalobce v rámci správního řízení netvrdil, že by jeho kurdská národnost měla být zjistitelná z dokladů, jež policii při kontrolách předložil.
24. Na tomto místě současně zdejší soud podotýká, že žalobce o útocích ze strany policistů hovořil *značně obecně*, jestliže nedokázal jakkoli blíže identifikovat inkriminované policisty či specifikovat přesný počet útoků, jímž měl během pobytu ve vlasti čelit. Pokud se přitom snažil krajský soud v žalobě přesvědčit o tom, že absence detailů v jeho výpovědích je nucený následek neodborně vedeného pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, zdejší soud jeho argumentaci *nepřisvědčil*. Z obsahu protokolu o pohovoru je jasné patrné, že žalobce dostal dostatečný prostor k tomu, aby žalovanému podrobně vyličil veškeré problémy, se kterými se v Turecku potýkal, přičemž za tímto účelem mu žalovaný položil též řadu vhodných otázek. To, že žalobce nedokázal této možnosti využít podle svých představ a opomněl žalovanému některé z podstatných informací sdělit, nelze klást žalovanému k tíži.

25. Je nanejvýš logické, že pokud žadatel skutečně čelil v zemi původu závažným problémům jako jsou opakované útoky ze strany policejních nebo jiných bezpečnostních složek, měl by být schopen o těchto událostech v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu *otevřeně hovořit a podat jejich konkrétní a podrobný popis*. Takové zkušenosti zpravidla zanechávají silný osobní otisk, který se promítá do schopnosti žadatele uvést detaily jeho potíží ve vlasti, k čemuž v případě žalobce nedošlo. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je přitom vždy žadatel, jehož stíhá povinnost tvrdit všechny podstatné okolnosti jeho azylového příběhu, aby správní orgán mohl jeho žádost komplexně posoudit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, nebo jeho usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48).
26. Na věrohodnosti tvrzení o opakovaném napadení žalobce nepřidává ani skutečnost, že žalobce po údajných útocích *neutrpěl žádná zranění*. Pro fyzické násilí je totiž typické, že se jeho projevy odrazí na tělesné integritě člověka. Násilné jednání zpravidla zanechává viditelné stopy jako jsou pohmožděniny, oděrký, zlomeniny či jiná obdobná poranění. Absence takových známek proto nutně snižuje (až zpochybňuje) věrohodnost žalobcem tvrzeného příběhu. Na tom nic nemění ani žalobcovo vysvětlení, že místní policie dokáže bít lidi způsobem, jenž není na první pohled viditelný. Stejně jako žalovaný si totiž i zdejší soud dokáže *jen stěží* představit situaci, kdy policie v rámci pochůzkové činnosti s sebou nosí kyblík vody, aby s ním mohla před napadením osobu polít. Samozřejmě takový postup – bez ohledu na jeho efektivitu směrem k eliminaci následků fyzického násilí – nelze vyloučit v případech zadržení na policejní stanici; o tom se však žalobce nezmínil.
27. Konečně krajský soud uvádí, že žalobce před svým vycestováním z vlasti pobýval a pohyboval se v oblasti *Kızıltepe* situované v jihovýchodní části země, která je obývána převážně kurdským obyvatelstvem. Nelze si proto rozumně představit, že by policisté právě v kurdské části Turecka bezdůvodně na potkání napadali obyvatele kurdského původu. V této souvislosti krajský soud poukazuje též na tu část výpovědi žalobce, podle níž napadení policisty *nebyla pro žalobce impulsem k opuštění vlasti*. Žalobce při pohovoru na výslovný dotaz žalovaného sdělil, že po zkontaktování převaděče se mu naskytla příležitost Turecko skrytě v kamiónu opustit a vycestovat do Evropy, čehož se rozhodl využít. Při vědomí těchto okolností krajský soud nevidí příčinnou souvislost mezi útoky policie a opuštěním vlasti žalobcem, resp. podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Z uvedených důvodů tak krajský soud posoudil hlavní linii příběhu žalobce pojednávající o útocích policistů jako *nevěrohodnou*.
28. Ostatní (dílčí) větve azylového příběhu pak samostatně nemohou udělení mezinárodní ochrany v ČR vyvolat, poněvadž ani naučtování nesprávné částky v restauraci, ani případné těžkosti spjaté s hledáním nového zaměstnání a prosazením lepších pracovních podmínek (nemožnost povýšení či zvýšení mzdy), ani *cum grano salis* o nebezpečí pronásledování či hrozbě vážné újmy v zemi původu nesvědčí. Obdobně ani pocit diskriminace v průběhu vojenské služby pramenící z nutnosti absolvovat část své služby v obtížných povětrnostních podmínkách nelze považovat za dostatečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, což platí i o nevhodných poznámkách nadřízeného důstojníka o tom, že žalobce jako Kurd neumí vařit. Tyto sice mohou působit vůči žalobci neuctivě, ovšem jejich reálný dopad do sféry jeho základních lidských práv a svobod je zcela marginální.

29. K námitkám žalobce pak zdejší soud dodává, že v situaci, kdy žalovaný posoudil tvrzení týkající se napadení policisty jako nevěrohodné, z podstaty věci již *nebylo třeba* zkoumat další detaily této verze příběhu a opatřovat si za tímto účelem dodatečné podkladové zprávy podrobně popisující postupy policie při pouličních kontrolách či možnosti žalobce domáhat se proti nezákonnému zásahu policistů ochrany u tureckých orgánů. V tomto ohledu krajský soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010-229, podle kterých: „*otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek [...]*.“ V témže rozsudku potom kasací soud dodal, že: „*pokud je zpochybněna celková věrohodnost žadatele, znamená to, že jeho žádosti nemůže být vyhověno, aniž by se jí správní orgán, (popř. krajský soud v rámci své přezkumné činnosti) nějak blíže věcně zabývaly.*“
30. Proto ani základní procesní povinnost správního orgánu v řízení ve věci mezinárodní ochrany obstat si na základě výpovědi žadatele podklady nezbytné pro řádné posouzení žádosti nelze chápat jako bezbřehou a je *třeba vnímat její limity*. Jedním z nich je právě nevěrohodnost původní výpovědi žadatele, jež brání správnímu orgánu v tom, aby k jejímu obsahu shromažďoval další podklady. Takový postup by zřejmě postrádal smysl a vedl by jen k neúčelnému prodlužování řízení, což je v rozporu se zásadami hospodárnosti a efektivity, jimiž je ovládáno rovněž správní řízení ve věci mezinárodní ochrany.
31. V neposlední řadě pak zdejší soud nepřisvědčil ani obecným námitkám, kterými žalobce brojil proti obsahu již shromážděných podkladových zpráv. Snažil-li se žalobce zpochybnit relevanci údajů uvedených v Informaci MZV ČR: Turečtí občané kurdského původu ze dne 30. 1. 2024, pak krajský soud konstatuje, že žalobce nijak *nevysvětlil*, které z poznatků obsažených v citované zprávě neodpovídají realitě či je nelze z jiných důvodů považovat za pravdivé a vycházet z nich ve správním řízení. Za situace, kdy žalobce založil veškeré důvody podání své azylové žádosti na příslušnosti ke kurdské menšině, jejíž situaci a postavením v turecké společnosti se příslušná informace dostatečně obsáhle zabývá, vyhodnotil krajský soud námitku o nepřiléhavosti použité zprávy jako nedůvodnou.
32. Lze dodat, že do okamžiku, kdy se některé z údajů obsažených v citované informaci ukážou být jako věcně nesprávné, zastaralé nebo jinak nepřesné, *není vadou*, že jediným informačním zdrojem použité zprávy MZV ČR je Zastupitelský úřad ČR v Ankaře, který má z povahy věci nejpřesnější a nejaktuálnější přehled o bezpečnostních, politických a společenských poměrech v Turecku.
33. Závěrem krajský soud odmítl i námitku žalobce, dle níž žalovaný nemohl vycházet z Informace OAMP: Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 4. 8. 2023 už jen kvůli tomu, že uvedená zpráva byla v době vydání rozhodnutí 16 měsíců stará, a tedy neaktuální. Judikatura správních soudů tradičně vychází z premisy, že zastaralost zpráv o zemi původu *nelze* posuzovat jen na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul delší časový úsek. Zastaralá je pouze taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila, k čemuž v projednávané věci nedošlo (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55).

VI. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. listopadu 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce